

Rutinerad debutant.

Ida Long är aktuell med sitt första soloalbum "Walk Into The Fire", men hon är en rutinerad debutant som släppt två album med bandet Baron Bane och en egen video-ep tidigare. Nedan till vänster med Baron Bane på Live at Heart-festivalen i Örebro 2011. Nedan till höger solo på samma festival.

Bilder: Urban Århammar

Jagar det gudomliga

Dans och bild gör att Ida Longs konserter blir magiska

Hon använder dansen för att nå fram till magin under konserterna – men bara när den passar in. Nu är Ida Long aktuell med sitt första soloalbum "Walk Into The Fire".

Ida Long från Gävle är aktuell med sitt första album "Walk Into The Fire", men det är ingen skivdebut. Hon har nämligen varit medlem i bandet Baron Bane i flera år. En grupp som släppte sitt andra album ifjol. Eller vänta nu, är hon egentligen medlem där?

– Baron Bane har funnits sedan 2004, berättar Ida Long när vi ses i hennes hemstad. Först skulle det bara handla om musiken, så de ville inte ha någon sångare eller sångerska som skulle fronta, utan hade tänkt att de skulle ta in olika till olika låtar. Från början var det tre musiker och två grafiker som gjorde allting och hade masker just för att musiken skulle vara i fokus, och för att det skulle bli suggestivt och mystiskt. Så tog de in mig på den första skivan och sedan började jag vara med lite grann live och det funkade så bra att jag blev en del av bandet.

Det tog väldigt lång tid till Baron Banes andra album, som kom 2011, och det var i det glappet som suget att göra något eget uppstod.

– När det tog så himla lång tid att bli klar med andra Baron Bane-skivan så började jag hålla på med sologrejorna, men jag var lite harig och feg i början. Jag och Jonas Hamqvist, som jag producerat med, började väl för 3–4 år sedan. Satt någon sommar och skulle spela in, men han sa "Bara tre låtar, inte mer". "Jadå, det är lugnt", svarade jag men sedan hade jag två låtar till. "Okej, men inget mer", sa han. Men nu har det blivit en hel skiva, och det rasade på bra från början. Jag fick kontakt med ett management och började boka turnéer utomlands.

Att Ida Long ger ut sin musik i eget namn menar hon gör det extra viktigt att hon känner att skivan verkligen är hon.

– Jag kan inte skylla på någon annan heller, men jag tycker att det känns bra. Jag tror att det är lätt i början att man tror att folk bryr sig mer än de gör. Det är nog det första man ska sluta tänka på, vad folk tycker och tänker. Jag brukar försöka tänka att det alltid finns någon

någonstans som tycker att det här är det bästa de har hört, speciellt idag med internet. Det är skönt att tänka på när man inte vill känna för mycket prestationsångest utan bara göra det. Men det kan vara tufft ibland när man inte har ett band.

Det visuella är viktigt för Ida Long. Före albumet kom en video-ep kallad "In Dark Woods" där de fyra låtarna hängde ihop som en berättelse och hade varsin video. Hon har även sysslat med dans mycket, hon lär ut dans och använder den ofta i sina framträdanden. Hon brukar även använda projektorer. Men hon tror inte att det visuella påverkar henne i den fas då hon komponerar musiken.

– Nej, men när jag har gjort en låt och hör inspelningen, det kan vara att jag spelat in på min telefon bara, så börjar jag direkt tänka dans eller se bilder. Då känns det som att jag måste göra någonting mer med låten. När jag får en idé om hur jag vill visa den i en video eller med dansare live släpper jag den inte förrän jag använt den. Det är många idéer som legat flera år.

Hon utnyttjar gärna dansare när hon har möjlighet att ha dem med sig, men inte på alla spelställen.

– Är man på en rockklubb kan man inte ha dansare, för då blir det för pretentiöst och det blir fel stämning. Man vill ju att det ska uppstå någon sorts magi när man uppträder så då får man anpassa sig. Men när jag spelade på Polarpriset efterfest – när Björk fick det – hade jag samlat ihop en massa dansare som hade stickade gasmasker och först freestylade på gatorna runt Riche. Så när jag uppträdde hade jag en video inspelad på olika ställen i New York med dansare som gjorde samma sak där, och samtidigt kom gatudansarna tillbaka och började dansa utanför Riches panoramafönster. När låten var slut tog de bara av sig maskerna och försvann bland alla andra människor. Sådant tycker jag är kul. Eller att ha dansare i publiken, man kanske har någon bredvid sig som börjar dansa och då tänker man "Åh nej, vad pinsamt". Men sedan börjar en till dansa och sedan en till och en till och så är de plötsligt tolv stycken och börjar synka och göra saker ihop.

Hon tror att musikbranschens sammanbrott, att det är väldigt liten chans att tjäna stora pengar på musik, gjort den friare.

– Det är inspirerande och befriande. Folk har kommit på att man kan göra så himla mycket själv om man bara vågar. Det känns som att det var så mycket hierarkier i det där gamla, men nu när det inte finns några pengar försvinner ju det så att det blir ett lite mer punkigt förhållningssätt. Det är klart att man vill få betalt för det man gör, men jag tänker inte alls på pengar när jag gör någonting och räknar inte med att få några heller.

Att tekniken blivit billigare och mer tillgänglig gör det lättare att vara kvar i Gävle.

– Gävle är såpass litet att man känner alla men tillräckligt stort för att det ska finnas folk med olika kompetenser, de som är superduktiga på ljus och jätteduktiga inspelningstekniker. Så kan man hjälpa varandra.

Men för att nå så långt som Ida Long vill komma måste man ändå ha ett driv som gör att man orkar lägga alla extratimmar som krävs.

– Jag har väldigt höga ambitioner. Man ska känna att "fan, vad det här är bra" och att det ska vara magiskt och speciellt när man spelar. Man ska nästan få en gudomlig upplevelse för att vara nöjd, man vill bara gå upp på scenen och känna att det stämmer. Det är det man jagar.

Hur går då det magiska ihop med att strukturera och planera, som man måste göra när man har ansvaret själv?

– Man har den kreativa biten där man skriver musik och gör videos och allt det, men sedan är det ju också det att man ska se till att bandet repar och boka in rep med dansare och väldigt mycket sådant. De två sidorna är helt skilda så jag kan känna att när jag är inne i det här med att boka gig kan det vara svårt att vara kreativ, och när jag är kreativ tycker jag att det är jättejobbigt med det andra. Så det är lite schizofrent. Man måste vara disciplinerad, men eftersom jag jobbar som danslärare och det är mycket eget ansvar så är jag van att strukturera upp och styra min tid så att jag får ut så mycket jag kan av mina dagar.

Urban Århammar

Alla som är **MEDLEMMAR** i föreningen **HJÄLMAREN RUNT** har alltid **50% RABATT** på alla **ANNONSER** i Katrineholms Tidning!